

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1958	Τῆς ἀγ. μεγαλομ. Κυριακῆς (Γαλ. 3,23 - 4,5) Πέμπτη 7 Ἰουλίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Ὅλοι ἓνα «ἐν Χριστῷ»

«Πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3,28)

Ἐπρὸ Χριστοῦ ἀνθρωπότης, ἀγαπητοί μου, ἦταν κομματιασμένη.

Ἡ εἰρηνικὴ ζωὴ τοῦ παραδείσου, ἀφ' ὅτου οἱ πρωτόπλαστοι προτίμησαν νὰ δοκιμάσουν τὴ γεῦσι τῆς παρακοῆς, τὴν ἀνταρσία τῆς ἁμαρτίας, ἔκανε πλέον φτερά. Νόμισαν πὼς ἔτσι θὰ γίνονταν εὐτυχέστεροι, ἀλλ' ἀπατήθηκαν οἰκτρὰ καὶ ἀντὶ γιὰ εὐτυχία ἔπεσαν σὲ μεγάλη δυστυχία ποὺ διαρκεῖ μέχρι σήμερα.

Ἡ ἁμαρτία, μεταξὺ τῶν ἄλλων κακῶν καὶ τρομερῶν ἀποτελεσμάτων ποὺ προκάλεσε, πέτυχε καὶ τοῦτο τὸ «κατόρθωμα»· κατάφερε νὰ διαιρέσῃ τρομερὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας καὶ νὰ δημιουργήσῃ μέσα στοὺς κόλπους τῆς ἀνθρωπότητος **χάσματα**. Ἦταν τόσο μεγάλα τὰ χάσματα αὐτά, ὥστε καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι τῆς ἀρχαιότητος τὰ θεωροῦσαν **ἀγεφύρωτα**.

Ἄν ρίξουμε ἓνα βλέμμα στὸν ἀρχαῖο κόσμον, θὰ βρεθοῦμε μπροστὰ σὲ ἓνα φοβερὸ θέαμα. **Ὁ κόσμος, κομματιασμένος** σὲ ὀμάδες καὶ παρατάξεις, ἔμοιαζε μ' ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα, ποὺ χέρια κάποιου ἀπαίσιου κακούργου τὸ εἶχαν τεμαχίσει ἄγρια, καὶ ἀλλοῦ βρισκόταν πεσμένο αἰμόφυρτο τὸ κεφάλι, ἀλλοῦ τὰ χέρια, ἀλλοῦ τὰ πόδια... Μόνο ἓνα θαῦμα θὰ μπορούσε νὰ ἐνώσῃ πάλι ὅλα ἐκεῖνα τὰ σκορπισμένα μέλη τοῦ ἀνθρώπινου κορμιοῦ, νὰ ἐμφυσῆ μέσα σ' αὐτὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸ νεκρὸ σῶμα νὰ σταθῇ στὰ πόδια του ὅπως πρὶν.

Τέτοιο θέαμα παρουσίαζε ἡ πρὸ Χριστοῦ ἀνθρωπότης. Ἡ ἐνότης εἶχε καταλυθῆ καὶ ἀφανισθῆ. **Χίλια κομμάτια** εἶχε γίνεῖ ἡ Γῆ. Οἱ Ἰουδαῖοι μισοῦσαν τοὺς εἰδωλολάτρεις, καὶ οἱ εἰδωλολάτρεις σιχαίνονταν τοὺς Ἰουδαίους. Οἱ Ἕλληνες ἀποστρέφονταν τοὺς βαρβάρους καὶ οἱ βάρβαροι φθονοῦσαν τοὺς Ἕλληνες. Οἱ πλούσιοι καταπίεζαν τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δούλους, καὶ αὐτοὶ ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ ἐκδικη-

θοῦν τοὺς πλουσίους καὶ ἀριστοκράτες. Οἱ ἄντρες τυραννοῦσαν τὶς γυναῖκες, καὶ οἱ γυναῖκες στέναζαν ἀπὸ πίκρα καὶ ἀγανάκτησι. Οἱ σοφοὶ περιφρονοῦσαν καὶ ἀπέφευγαν τοὺς ἀπλοῖκους καὶ ἁμαθεῖς, καὶ αὐτοὶ πάλι μυκτῆριζαν τὰ διδάγματα τῶν σοφῶν.

Ποικίλες διακρίσεις (οἰκονομικές, κοινωνικές, μορφωτικές, θρησκευτικές, ἐθνικές, φυλετικές) χώριζαν τὸ σύνολο τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ φάνταζε ἀδύνατο νὰ ξαναβρῆ αὐτὸ τὸ σῶμα τῆ συνοχῆ του. **Μόνο ἓνα θαῦμα** θὰ μπορούσε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐνότητα· νὰ περισυλλέξῃ τὰ διασκορπισμένα μέλη, νὰ βάλῃ τὸ καθένα στὴ θέσι ποὺ τοῦ ταιριάζει, νὰ τὰ συνενώσῃ καὶ νὰ τὰ ζωοποιήσῃ· καὶ ὅπως τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, παρ' ὅλο ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα μέλη, ἐν τούτοις συγκροτεῖ ἓνα ἐνιαῖο, ὠραῖο καὶ ἀξιοθαύμαστο σύνολο, ἔτσι καὶ ἡ ἀνθρωπότης νὰ παρουσιάσῃ καὶ πάλι τὸ ὠραῖο θέαμα ποὺ ἐμφανίζει ἓνας ἀρραγῆς καὶ ὑγιῆς ὀργανισμός.

Τὸ θαῦμα λοιπὸν αὐτό, ἀγαπητοί μου, ὅσο ἀφάνταστο καὶ ἂν ἔμοιαζε, **ἐγίνε!** **Ποῖός τὸ ἔκανε; Ὁ Ἰησοῦς Χριστός.** Καὶ εἶνε αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματά του. Διότι πράγματι, αὐτὸς καὶ μόνο ἐξάλειψε τὶς ἐξωτερικές διακρίσεις, γεφύρωσε τὰ χάσματα καὶ κήρυξε τὴν ἀδελφότητα. Πῶς, μὲ ποιὸ τρόπο; Μὲ τὸ νὰ ἰδρῦσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του.

Στὴν **Ἐκκλησίαν** τοῦ Χριστοῦ εἶδε ἐκπληκτὴ ἡ ἀνθρωπότης, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ βλέπῃ, τὸ θαῦμα τῆς ἐνότητος. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὸ βλέπει καὶ γεμάτος χαρὰ γράφει: «*Οὐκ ἔνι (=δὲν ὑπάρχει πλέον) Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*» (Γαλ. 3,28). «Ὅλοι ἐσεῖς δηλαδὴ, λέει ὁ Παῦλος, ποὺ προηγουμένως ἦσασταν δι-

ηρημένοι και άποξενωμένοι, **τώρα εΐστε όλοι ένωμένοι**: σās ένωση ό Χριστός με τον αίώνιο δεσμό τής αγάπης του. Αυτό άκούμε σήμερα στο άποστολικό άνάγνωσμα τής έορτής τής αγίας μεγαλομάρτυρος Κυριακής.

–Άλλά νά, θα μάς πούν πολλοί, ή άνθρωπότης **έξακολουθεΐ και σήμερα να εΐνε διηρημένη**. Ποϋ εΐνε λοιπόν αυτό που λέτε; Έμεΐς δέν βλέπουμε ένότητα· βλέπουμε μεγάλες διακρίσεις, άποστάσεις, διαφορές, διαΐρεσι... .

Αυτό, αγαπητοί μου, οϋτε έμεΐς τó άρνούμεθα· εκείνο όμως που άν προσέξη κανείς τó διαπιστώνει και όφείλουμε να τó διακηρύξουμε παντού εΐνε ποιό· ότι ή άνθρωπότης βρίσκειται σήμερα διηρημένη – γιατί; άκριβώς διότι, παρ' όλο ότι πέρασαν τόσοι αίώνες χριστιανικού κηρύγματος και καλλιεργείας τού χριστιανικού βίου, μεγάλο μέρος τού πληθυσμού τής Γής **ζή μακριά από τó Χριστό**. Δέν άκουσε έως τώρα τó μήνυμα τού ίερού Ευαγγελίου –ή τó άκουσε άλλοιωμένο και νοθευμένο από τις πλάνες τής Δύσεως– και γι' αυτό τó δυστυχώς δέν έβαλε άκόμη ως θεμέλιο τής ζωής του τόν Κύριον ήμών Ίησοϋν Χριστόν· και, έφ' όσον δέν θέτει τόν Χριστό ως θεμέλιο, ή άνθρωπότης θα έξακολουθη να εΐνε θλιβερά διηρημένη, να σπαράσσεται, και τά διάφορα τρομακτικά γεγονότα θα έρχονται κάθε τόσο και θα τής ύπενθυμίζουν καθημερινώς τή μεγάλη αυτή άλήθεια.

Άδελφοί, κηρύξτε και διαλαλήστε το παντού· **ό Χριστός ένώνει, ό κόσμος διαιρεί**.

Ποίος άλλος παράγων, ποιό άλλο στοιχειό, μπορεί ν' άποτελέση ίσχυρό ένωτικό κρίκο και δεσμό για τούς ανθρώπους;

Δέν βλέπετε; **Τό χρήμα**, ό «*μαμωνās*» (Ματθ. 6,24. Λουκ. 16,13), δέν έχει τή δύναμι να μάς ένωση. Θέλετε άπόδειξι; Ίδού· συνεταιρισμοί και έταιρείες, που συνάπτονται με στόχο τó ύλικό κέρδος, μόνο και μόνο για τó χρήμα, κάποια στιγμή διαλύονται, κ' εκείνοι που προηγουμένως ήταν συνεταιΐροι, έπειτα γίνονται έχθροί, διάδικοι, συχνοί πελάτες τών δικαστηρίων, έτοιμοι και με αίμα να έπιβεβαιώσουν, ότι τó χρήμα, τó ύλικό συμφέρον, διαλύει και τις καλύτερες συνεργασίες, και τούς ίσχυρότερους δεσμούς, και τούς πιό ώργανωμένους συλλογικούς φορείς και σωματεΐα.

Δέν μάς ένώνει τó χρήμα· μα μήπως μάς ένώνει τó **αΐμα**, ή συγγένεια και οί οικογενειακοί δεσμοί; Ή πείρα και πάλι διδάσκει, ότι μπορεί να εΐμαστε άδέρφια, να καταγώμαστε από τόν ίδιο πατέρα και τήν ίδια μητέρα, και όμως

να εΐμαστε διηρημένοι και έτοιμοι να έπαναλάβουμε τó δράμα τού Κάιν.

Για να μην πολυλογούμε λέμε, ότι όλα τά μέσα, όσα δοκίμασε και δοκιμάζει ή άνθρωπότης για να ένωθη και ν' άποτελέση μία οικογένεια, άποδεικνύονται **άσθενή, άνίσχυρα, μηδαμινά**. Γιατι άπλούστατα εΐνε μέσα έξωτερικά. Δέν συνδέουν τήν καρδιά τού ένός άνθρώπου με τήν καρδιά τού άλλου. Δέν ένώνουν βαθειά και πραγματικά, αλλά έπιφανειακά, ψεύτικα.

Έφ' όσον μέσα στην καρδιά τού άνθρώπου ζή ή **άμαρτία**, οί δεσμοί αυτοί εΐνε εϋθραυστοι. Ή άμαρτία, που χώρισε τόν πρώτο άνθρωπο από τó Θεό, αυτή που έσπρωξε τόν Κάιν στην άδελφοκτονία, αυτή θα χωρίζη τούς άνθρώπους, τις οικογένειες και τά έθνη, αυτή θα θραύη όλους τούς έξωτερικούς δεσμούς, με τούς όποιους ή κοσμική σοφία θα προσπαθη να συναδελφώση και να ένωση τούς λαούς.

Για να συναδελφωθούν τά έθνη, για να έπέλθη ή ποθητή ένότης, πρέπει όλοι οί άνθρωποι ν' άποβάλουμε τόν «*παλαιόν άνθρωπον*», τά πάθη και τις κακίες, και **να ντυθούμε τόν «καινόν άνθρωπον**», τόν «*νέον*» (Ρωμ. 6,6. Έφ. 4,22. Κολ. 3,9), τόν «*Κύριον Ίησοϋν Χριστόν*» (Ρωμ. 13,14. Γαλ. 3,27). Τότε θα έκλείψουν οί καταστρεπτικές διαίρέσεις. Διότι τότε όλοι μας θα έχουμε ένα ένδυμα, τήν άρετή τού Χριστού. Όλοι θα έχουμε μία σημαία, τó σταυρό τού Χριστού. Όλοι θα έχουμε έναν άρχηγό, τó Χριστό. Όλοι θα έχουμε ένα νόμο, τó νόμο τού Ευαγγελίου. Όλοι θα έχουμε ένα πόθο, τή βασιλεία τών ουρανών. Όλοι θα αγαπούμε ό ένας τόν άλλο, γιατί στο πρόσωπο τού άλλου, και τού πιό ταπεινού, θα βλέπουμε τή μορφή τού Χριστού. Πώς τότε να μην εΐμαστε ένωμένοι; πώς να μη γίνουμε όλοι ένα «*έν Χριστώ*» (Γαλ. 3,28);

Άλλά ή εύλογημένη ήμέρα, κατά τήν όποία ή άνθρωπότης θα βρῆ τήν ένότητά της έν τῷ Ίησοϋ Χριστῷ, ή ήμέρα που θα γίνουμε όλοι ένα «*έν Χριστώ*», φαίνεται ότι **εΐνε μακριά**, πολυ μακριά...

* * *

Έμεΐς όμως οί Χριστιανοί ας μη παύσουμε, αγαπητοί μου, στις ιδιωτικές, στις οικογενειακές και τις δημόσιες προσευχές μας, **να παρακαλούμε θερμά τόν Κύριο**, ή «*έν Χριστώ*» ένότης ήμέρα με τήν ήμέρα να κατακτῶ έδαφος, και από τούς μικρότερους κύκλους να έπεκτείνεται στους μεγαλύτερους, έως ότου συμπεριλάβη όλόκληρη τήν άνθρωπότητα πρὸς δόξαν τής παναγίας Τριάδος.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**